

[Henry Christensen.]

vedstår min opfattelse af, at der er nogle ting her, vi nu skal have afklaret nærmere, men der må også være en række led, regeringen allerede nu må have gjort sig nogle overvejelser over. Det, vi har oplevet, er en indkomststigning på 13-14 pct. over for en produktivitetsstigning på 3-4 pct. Det er det misforhold, der omsætter sig i nødvendigheden af større skatter og i stigende priser til skade for næsten alle, til gavn for meget få, hvis det overhovedet er til gavn for nogen. Jeg advarer imod, at vi lader stå til for længe over for en sådan udvikling.

Vi fremlagde jo bl. a. også sammen med det radikale venstre i efteråret nogle synspunkter. Der var nogle spørgsmål, vi lod stå åbne, bl. a. fordi vi ville afvente resultatet af det særlige antiinflationstudvalg, som økonomiministeren nu også har omtalt. Der var andre principielle økonomisk-politiske synspunkter, vi drog frem, som det var rimeligt at tage ind i overvejelserne.

Finansministeren sagde jo forleden dag i en tale i Nationaløkonomisk Forening i spørgsmålet om indkomstpolitikken: man har sagt, at den spillede fallit i 1965, men jeg deler ikke denne opfattelse. Jeg kan ikke forstå, at finansministeren kan fremsætte denne udtalelse på baggrund af de tal, jeg nævnte, en produktivitetsstigning på 3-4 pct. og en indkomststigning på 13-14 pct., for visse grupper endda større. Jeg ved godt, at man siger, at dette har særlig relation til problemet omkring den generelle overenskomstfastsættelse, men det kan da ikke være sådan, at man ikke foretager en vurdering af den generelle indkomstudvikling, af indkomstudviklingen i sin helhed. Hvis ministeren skulle på afmagringskur — det er ikke, fordi jeg mener, han trænger til det — og får at vide, at han skal nøjes med så og så mange kalorier, er det jo ikke nok, at ministeren mener, at bare han nøjes med til frokost at holde sig inden for det fastsatte kalorietal, til morgen at holde sig inden for kalorietallet og til middag at holde sig inden for det, har han opfyldt lægens råd. Men det er jo sådan, man har båret sig ad i den økonomiske politik. De muligheder, der var for indkomststigning, udnyttede man først én gang i forbindelse med dyrtidsreguleringen,

én gang ved de generelle overenskomster og én gang ved den almindelige løngliding; det burde ministeren måske have taget i betragtning.

Jeg tror derfor, det er nødvendigt, at man går alvorligt ind på det synspunkt, vi fremhævede, at en regering i dag over for et kompliceret samfund som vort, og som et moderne samfund er, må føle et selvstændigt ansvar for at fremlægge vurderinger, sætte sin autoritet ind for, hvilke muligheder der er for almindelig indkomststigning i samfundet, inden man i kraft af inflation, prisstigninger, skattestigninger, skal til at tage de for store indkomststigninger fra folk igen. Det kan da godt være, at regeringen synes, det er ubehageligt, det vil nok enhver regering gøre, men det er nok en nødvendighed, at en regering føler et helt anderledes ansvar her, end denne måske har været vant til. Regeringen kunne jo også se til sine kolleger arbejderregeringen i England, som jo nu spås endda et godt valg — på baggrund i den henseende af en modigere indstilling end den, der har præget den danske socialdemokratiske regering.

Venstre er tilhænger af en bedre indkomststatistik, også en hurtigere lønstatistik, altså generelt en bedre indkomststatistik, hvad vi også gav udtryk for forleden dag. Vi pegede videre på betydningen af, at der tilvejebragtes et neutralt organ, når det drejede sig om forud for forhandlinger med tjenestemandsoverenskomsterne for statens eget vedkommende at fastsætte indkomstniveauet inden for sit område, således at der her var en baggrund for tjenestemændene selv, for regeringen og folketinget for lønforhandlingerne. Nu er det således, at der om alle de mange enkelte ting i normeringsloven af ofte minimal betydning forud finder en indgående behandling sted i folketinget, mens vi ved de store indkomstpolitiske afgørelser i realiteten — hvis ikke man vil undergrave en ministers forhandlingsmyndighed, hvad der selvfølgelig ikke kan være i folketingets interesse — stilles over for et fait accompli. Jeg tror, det er nødvendigt, at der sker noget her.

I en indkomstpolitik eller økonomisk politik må også indgå sådanne led som et arbejdsaftalenævns for at skabe et værn